

РЕШЕНИЕ

№ 1260

гр. Бургас, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Георгиева Върбанова
Тихомир Р. Рачев

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Пламена К. Георгиева Върбанова Въззивно гражданско дело № 20232100501776 по описа за 2023 година

Производството по делото е с правно основание чл.258 ГПК и сл. и е образувано по въззивна жалба на адв. Иван Танев, вписан в БАК, с адрес на кантората и съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „Македония” № 61-63, партер, офис 1, в качеството му на особен процесуален представител на ответниците по делото И. П. П. и К. П. П., против Решение № 1800/23.08.2023 г. по гр. дело № 275/2023 г. на Бургаския районен съд, с което е прието за установено по отношение на ответниците К. П. П. и И. П. П., че всеки един от тях дължи на „ВиК” ЕАД сумата от 114,88 лв. — главница, дължима по издадени фактури за периода от 28.10.2019 г. до 25.05.2022 г., с отчетен период по фактури от 04.09.2019г. до 29.04.2022 г. и лихвата за забавено плащане върху главницата за периода от 27.11.2019 г. до 02.09.2022 г., с изключение на периода на действие на извънредното положение от 13.03.2020 г. до 13.05.2020г., както и лихвата от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на задължението, по което е издадена заповед за изпълнение № 2770/14.09.2022 г. по ч.гр. дело № 5820/2022 г. на БРС,присъдени са и съдебно-деловодни разноски за исковото производство и за заповедното производство.

Във въззивната жалба се твърди, че постановеното решение е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, постановено при съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон. На първо място, неправилно се приело, че ответниците са потребители на ВиК-услуги, тъй като липсвали доказателства за собствеността им върху имота, респ.- за собственост на наследодателя на ответниците. Представената Декларация по чл.14 ЗМДТ била подадена от трето лице-С.И.П. и едностранно декларираното от нея не можело да обвърже ответниците К. П. и И. П.. На второ място съдът необосновано кредитирал заключението на вещото лице по извършената СТЕ, без да обсъжда възраженията срещу това заключение от особения представител на ответниците, поради което решението било необосновано и немотивирано. Съдът не отговорил на възраженията на ответниците, заявени в писмения отговор на особения им представител по исковата молба на ВиК-Бургас, касаещи неизпращане на фактурите,

съставени от дружеството на потребителите с оглед оспорването им по чл.32,ал.1 от Общите условия.Заявява липса на произнасяне в обжалвания акт и по възражението за извършено нерегулярно отчитане на индивидуалния номер в обекта в нарушение на правилата на ВиК-дружеството.Вместо на 3 месеца, СТЕ се отчитало неритмично, като имало и период от година и половина между два отчета/ 02.10.2020-29.04.2022. Сочи, че при невъзможност за отчитане на осн. Чл.22,ал.3 от ОУ следвало да се процедира по реда на чл.22,ал.4 ОУ. Заявява, че неправилно бил уважен искът за мораторна лихва, тъй като ищецът не бил изпращал издадените от него фактури на потребителя,поради което изискуемостта на задълженията настъпила едва с подаване на исковата молба.Моли обжалваното решение да бъде отменено и да се постанови ново решение, с което исковите претенции на ВиК бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани.

Постъпил е писмен отговор от „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД , със седалище и адрес на управление: гр. Бургас, кв. Победа, ул. „Ген. Владимир Вазов“ № 3, с ЕИК 812115210, представлявано от Гл. ю. к. Д. Златева, в който се заявяват подробни съображения за неоснователност на въззивната жалба,като се изтъкват доводи срещу всяко от оплакванията в жалбата. На първо място са развити аргументи относно доказателствената стойност на представената декларация по чл.14 ЗМДТ за установяване правото на собственост на ответниците върху водоснабдения имот, както и за останалите доказателства, установяващи това обстоятелство по делото. В случай, че съдът не намира тези доказателства за достатъчно убедителни, се заявява искане за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване от сочени в отговора органи с писмени доказателства за собственост върху процесния имот.Заявени са възражения срещу аргументите на въззивниците за доказателствената стойност на СТЕ и срещу цялостното му възприемане от съда.На трето място са изтъкнати съображения относно регулярността на отчетите и относно отчетената на 29.04.2022г. вода. Въззиваемият намира, че липсва задължение на ВиК-оператора да уведомява ответниците за издаване на процесните фактури, поради което възраженията за неоснователност на претенцията за мораторна лихва е неоснователна.Моли за потвърждаване на първоинстанционното решение и за присъждане на разноските за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300лева.

Въззивната жалба е подадена в срок от името на процесуално-легитимирани лица срещу акт на районния съд, който подлежи на въззивно обжалване, поради което Е ДОПУСТИМА.

С обжалваното решение Бургаският районен съд се е произнесъл по обективно и субективно кумулативно съединени искове с правни основания чл. 422, ал. 1, вр. чл. 410 от ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 203 от Закона за водите и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид горното и събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Обжалваното решение е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му по допустими искиви претенции, поради което е валидно и допустимо.

Производството по делото е образувано по исковата молба на „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД против ответниците К. П. П. и И. П. П.,двата с адрес: гр.*** ж.к.*** бл.**вх.* ет.* ап.***, с претенция да се признае за установено, че всеки един от ответниците дължи на ищеца „Водоснабдяване и канализация“ ЕАД, сумата от 114.88 лв. главница, дължима по издадени фактури от периода от 28.10.2019 г. до 25.05.2022 г., с отчетен период по фактури от 04.09.2019г. до 29.04.2022 г., и 17,52 лева лихва за забавено плащане върху главницата за периода от 27.11.2019 г. до 02.09.2022 г./с изключение за периода на действие на извънредно положение от 13.03.2020 г. до 13.05.2020 г./, както и мораторна лихва върху главницата от датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК до окончателното изплащане на задължението.Ищецът твърди, че ответниците са клиенти на дружеството-ищец по валидно облигационно отношение с предмет: предоставяне на ВиК-услуги относно водоснабден обект на адрес: гр.*** ж.к.*** бл.**вх.* ет.* ап.*** с абонатен № 928068. Качеството на „потребители на ВиК-услуги“ по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4 от

2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, отговорниците придобили след смъртта на С.И.П. в резултат на наследяване по закон и в качеството им на собственици на водоснабдения обект. Ищецът твърди, че за процесния период отчитането на водомера се е осъществявало по електронен път в съответствие с чл. 32, ал. 4, предл. второ от Наредба № 4 и Общите условия, посредством използването на мобилно устройство, поради което не съществувала техническа възможност представител на абоната да положи подпис. За електронното отчитане е приложена справка-извлечение за състоянието на измервателното устройство, начинът, по който то отчита и режимът му на работа. След всяко отчитане по електронен път в срок са били издавани данъчни фактури за процесния период, отразяващи компонентите на процесното задължение, но отговорниците не заплатили своевременно задълженията си по издадените фактури - в 30-дневен срок от датата на издаване на всяка от тях и по тази причина изпаднали в забава. Срещу отговорниците била издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по ч.г.р.д. № 5820/2022г. на БРС, длъжниците не били намерени на адреса за връчване на заповедта за изпълнение, поради което и по указания на съда ВиК-дружеството предявило установителните искове по чл.422 ГПК срещу отговорниците.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил писмен отговор от назначения от съда особен представител на отговорниците - адв. Иван Танев, с който исковете се оспорват като неоснователни и недоказани. Твърди се, че липсват доказателства по делото, от които да се установява ищцовото твърдение, че отговорниците са собственици на имота и като такива са и потребители по смисъла на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 4, за да може да се ангажира договорната им отговорност, респ. - че са придобили имота като наследници на С.И.П.. На следващо място се оспорва годността и изправността на мобилното устройство, с което електронно е отчитан водомерът; твърди, че числените стойности били произволно отразени; фактури не били изпращани до потребителите, което ги лишавало от възможността да ги оспорят по реда на чл. 32, ал. 1 от Общите условия и така да се установи действителното консумирано количество вода и цената му. Навеждат се твърдения, че извършеното отчитане на индивидуалния водомер е нерегулярно и е в нарушение на чл. 21, ал. 2 от Общите условия/ отчитането да се извършва не по-рядко от веднъж на три месеца/, като е имало период от година и половина между два отчета/ 02.10.2020 г. - 29.04.2022 г./

Районният съд изцяло е уважил предявените обективно и субективно съединени установителни искове, като е намерил за доказано, че отговорниците като наследници на своите праводатели са придобили при равни квоти правото на собственост върху водоснабдения имот, поради което и съгласно действащата нормативна уредба са потребители (клиенти) на водоснабдяване и пречистване и са длъжни да заплащат цената за водоснабдяването. Въз основа на заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза първоинстанционният съд е намерил, че водомерът е изправен и правилно е отчел преминалото през него изразходвано количество вода, ведно с начисленото количество от „разпределение“. Отчетеното количество вода било фактурирано за ВиК-услуги както следва: „доставяне вода на потребители“; „отвеждане на отпадъчни води“ и „пречистване на отпадъчни води“ по действащи към момента на фактурирането цени, определени с посочени от БРС решения на КЕВР.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл. 269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост на същото, поради което намира, че то е валидно и допустимо.

След като прецени твърденията на страните, с оглед събраните по делото доказателства и разпоредбите на закона, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото е безспорно, че въззиваемото дружество е "ВиК оператор" по смисъла на чл. 198о, ал. 1 от Закона за водите и предоставя ВиК услуги на потребителите срещу заплащане.

Съгласно чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, потребители на ВиК услуги са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на водоснабдявани имоти. Така и според § 1, ал. 1, т. 2 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги и чл. 2, ал. 1, т. 1 от ОУ на ищцовото дружество, потребители на ВиК услуги са юридически или физически лица - собственици или ползватели на имоти, за които се предоставят ВиК услуги. С така посочените разпоредби са нормативно определени лицата, с които се счита сключен неформалният договор за доставка на ВиК услуги, който има съдържанието, определено в чл. 8 от цитираната Наредба и установено в утвърдените от ДКЕВР Общи условия на доставчика на ВиК услуги. Според разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите В и К се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и канализационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган. С общите условия за получаване на услугата ВиК, се определят правата и задълженията на оператора и на потребителите. В случая общите условия на ВиК оператора са надлежно разгласени-в два ежедневника съобразно предвиденото в нормативната уредба, поради което имат действие за всички абонати на дружеството. Съгласно чл. 32 от Наредба № 4/14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, услугите ВиК се заплащат въз основа на измереното количество изразходвана вода от водоснабдителната система на оператора, отчетено чрез монтираните водомери на всяко водопроводно отклонение. Т. е. независимо, че между страните не е сключен индивидуален договор за предоставяне на ВиК услуги, ответникът, по силата на цитираната наредба е придобил качеството "потребител" на такива услуги с факта на придобиване собствеността върху водоснабдения имот. От този момент между страните възниква облигационно правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да доставя, пречиства и отвежда вода до обекта на ответника, а ответникът да му заплаща стойността на ползваните услуги. Това правоотношение се регулира от Общите условия /ОУ/ за предоставяне на ВиК услуги на потребителите от ВиК-Бургас като оператор, които, както се посочи по-горе, са обнародвани по предвидения ред.

От представена по делото декларация по чл.14 от ЗМДТ, подадена на 18.05.2017г. в гр.Бургас/ л. 85 от делото на БРС/, се установява, че С.И.П. е декларирила, че въз основа на Договор за продажба на държавен недвижим имот № ****/**.19**г. по реда на Наредба за държавните имоти, е придобил недвижим имот, представляващ апартамент в гр. *** к-с *** бл.** вх.* ет.* ап.**, на който тя е съсобственик заедно с лицата: ответниците К. П. П. и И. П. П. при квоти: 4/6 ид.ч. за нея, и по 1/6 ид. част за всеки от останалите двама ответници. Тази декларация следва да бъде анализирана във връзка с представено пред БРС удостоверение за наследници с №94-01-16899/18.05.2017г. на Община-Бургас и три броя удостоверения, издадени от Община-Бургас за облагаеми имущества и декларирани данни по ЗМДТ, от които се установява пълно съвпадение на данните относно съсобствеността от С.И.П. и двамата ответници на недвижимия имот, датата и начина на придобиването му, както и квотите на съсобственост-по 1/6 идеална част за всеки от ответниците върху същия недвижим имот, преди смъртта на С.И.П.. При извършване на служебна справка от БОС, съобщена на страните с проекто-доклада пред въззивната инстанция с оглед своевременно заявено и процесуално допустимо доказателствено искане от ищеца-въззиваем „ВиК“ ЕАД, се установява, че лицето, подало данъчната декларация по чл.14 ЗМДТ С.И.П., е починала на 02.10.2019г. и с оглед представено пред БРС удостоверение за наследници №94-01-16899/18.05.2017г. съдът намира за установено правото на собственост на ответниците върху недвижимия имот.

По искане на ищеца пред БРС е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза,вещото лице по която установява твърдението на ищеца: че за процесния период от време отчитането на водомера на абоната се е осъществявало по електронен път посредством използване на мобилно устройство. Според вещото лице мобилното устройство „ZEBRA" представлява малък, преносим мини-компютър, който не

може да се манипулира по време на работа от оператора. Вещото лице установява, че за измерване на изразходваната вода във водоснабдявания обект в гр.*** ж.к. *** бл.** вх.* ет.* ап.***, има монтиран само един измервателен уред за студена вода, разположен във вертикална ревизионна шахта в сервизното помещение - баня с WC. Водомерът е български, производство на „Беласица“- Петрич, с мокър брояч и стрелково отчитане, Q max - 5m³/h, и заводски № 155486. Има поставена пломба на входящия холендър на водомера и прикачен баркод № 1000158428 за отчитане с мобилно устройство. Този водомер в базата-данни с абонати на „ВиК“ ЕАД-гр. Бургас е въведен с виртуален N 1000059656 и вписан в карнет N 750, стр. N 8. Общото изразходвано количество вода, преминало през водомера на н-ци С.И.П. за процесния период от 04.09.2019г. - 29.04.2022г., е 76,83 м³, от които отчетено по водомер 67,00 м³ и начислени от „разпределение“ - 9,83м³. Отчетеното количество вода е фактурирано за ВиК- услуги, а именно: „доставяне вода на потребители“, „отвеждане на отпадъчни води“ и „пречистване на отпадъчни води“, предоставени от „ВиК“ ЕАД Бургас по цени, определени с Решение N: Ц-20 от 28.12.2018год. Решение Ns Ц-37 от 23.12.2019год. и Решение N: Ц-46 от 30.12.2020год. на КЕВР. Заключение на вещото лице настоящият съд цени като безпристрастно, обективно и компетентно дадено, още повече, че самото вещо лице установява, че е извършил физически оглед на водомера и реално същият работи, като е констатирал, че и след последния отчет от 29.04.2023г. е имало консумация на вода, тъй като в.л. е установило още 9 куб.м. вода за фактуриране.

При така установената фактическа обстановка следва извода, че след като в процесния период въззивната страна е собственик на процесния водоснабден поземлен имот, то същата има качеството на потребител на ВиК-услуги за този имот. Това е така, защото съобразно цитирания чл. 32 от Наредба № 4/2004 г. собственикът на водоснабдения имот отговаря пред ВиК-оператора, При този извод последната се явява потребител на ВиК услуги и е договорно обвързана да заплати отчетеното количество доставена, отведена и пречистена вода.

На основание чл. 31, ал. 1 от ОУ, операторът издава ежемесечно фактури, освен при изрична договореност за различен период на фактуриране, а според ал. 2 потребителите са длъжни да заплащат дължимите суми за ползваните от тях услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране.

На последно място, с оглед заключението на вещото лице по СТЕ, начислените количества вода са правилно определени съгласно Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, СТЕ е изправно и годно да измерва преминалите през процесния период количества потребена вода, поради което съдът намира, че претенцията за процесния обект е доказана и по размер.

По изложените съображения съдът намира, че предявените искове са основателни и доказани, поради което и с оглед съвпадане изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законно съобразно. Извън изложеното районният съд е посочил допълнителни съображения в мотивите си, към които на осн. чл. 272 от ГПК настоящият съд препраща.

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК в тежест на въззивниците следва да се присъдят разноските по делото пред настоящата инстанция, включващи: държавна такса от 37,50 лева ; 200 лева разноски за особен представител, заплатени от въззиваемото „ВиК“ ЕАД и юрисконсултско възнаграждение от 100 лева, определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК.

Мотивиран от изложеното Бургаският Окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1800/23.08.2023 г. по гр. дело № 275/2023 г. на

Бургаския районен съд.

ОСЪЖДА И. П. П. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ж.к.*** бл.** вх.* ап.***, и К. П. П. с ЕГН ***** с адрес: гр.*** ж.к.*** бл.** вх.* ап.***, да заплатят на „ВиК“ ЕАД с ЕИК:812115210, със седалище и адрес на управление: гр.Бургас, кв. „Победа“, ул. „Ген Владимир Вазов“ №3, съдебно – деловодни разноски, извършени пред БОС в размер на общо 337,50 лева/триста тридесет и седем лева и петдесет стотинки/.

Решението е окончателно

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____